

CURIERUL JUDICIAR

DOCTRINA — JURISPRUDENȚA — LEGISLAȚIUNE — ECONOMIE POLITICA — FINANȚE

DIRECTOR : D. ALEXANDRESCO

PRIM-REDACTOR : I. N. CESĂRESCU

ABONAMENTUL

pe an 30 lei; 6 luni 16 lei; 3 luni 8 lei

Studentii plătesc pe jumătate

Străinătatea : 40 lei pe an, 20 pe 6 luni

A P A R E

de două ori pe săptămână sub redacțiunea unui comitet

Abonamentele se plătesc tot-d'a-una înainte

REDAȚIA ȘI ADMINISTRAȚIA
BUCUREȘTI

6, Splaiul Brâncoveanu Voevod, 6
Vis-à-vis de Palatul Justiției

S U M A R :

JURISPRUDENȚA ROMÂNĂ :

Curtea de casație, s. II : *Leib Naftulensohn cu Aron și Bernard Katz* cu o *Adnotație de Iunius*.

Idem, s. I : *Maior Al. Cocăneanu cu Xenocrat Dimitriu* ;
Curtea de apel, s. I Iași și trib. Botoșani : *Aglăia A. Ghica Brigadier cu soțul*, pentru anularea căsătoriei cu o *Observație de d-l D. Alexandrescu*.

Tribunalul Ilfov, s. I : *G. Teodorescu cu Ion Economu* ;
Tribunalul Neamțu : *I. V. Tâbol cu Ministerul public*.
Judecătoria ocolului Troțuș (Bacău) *G. G. Pavel cu Nicolae St. Manca*, pentru revendicare.

Bibliografii.

JURISPRUDENȚA ROMÂNĂ

INALTA CURTE DE CASAȚIE ȘI JUSTITIE, Secția II

Audiența de la 28 Iunie 1902

Președenția D-lui R. N. OPREANU, Consilier

Leib Naftulensohn cu Aron și Bernard Katz

Acțiune.— Străini domiciliați în străinătate.— Dacă pot fi chemați în judecată înaintea tribunalelor române pentru obligații contractate de dânsul, fie în România, fie în țară străină, cu un român.— Dacă evreii din România se bucură de aceste avantajii acordate Românilor.— Dacă acești evrei sunt străini.— Când trebuie considerați ca străini.— (Art. 13 din Codul civil).

Potrivit art. 13 din Codul civil, străinul, chiar când n'ar avea reședința sa în România, va putea fi tras înaintea tribunalelor române pentru îndeplinirea obligațiilor contractate de dânsul în România sau în țară străină, cu un Român.

De dispozițiile acestui text de lege se bucură și evreii din România, căci acești evrei nu sunt străini numai prin simplul fapt că sunt evrei, ci ca să fie considerați cu adevărat străini trebuie să se dovedească că sunt supuși vre unei protecțiuni străine.

Decisiunea 286/902.— Casată, decisiunea Curței de apel Iași, secția I, No. 5/902 în urma recursului făcut de Leon Naftulensohn în proces cu Aron și Bernard Katz.

Curtea,

Ascultând citirea raportului făcut în cauză de d-l președinte N. Mandrea ;

Pe d-l avocat Ulvineanu în desvoltarea motivelor de casare ; și

Pe d-l avocat Ioanin din partea intimaților în combatere ;

Deliberând,

Asupra motivului I de casare :

«Violarea și greșită interpretare a art. 11 și 13 C. civ. combinat cu 54 și 61 Pr. civ. Am susținut că, motivul pentru care am intentat acțiune la tribunalul din Némțu, este că acest tribunal are competență de a judeca acțiunea principală contra d-lui Bernard Katz, basându-se pe art. 13 C. civ. care ne acordă dreptul de a chema pe străinii din înaintea tribunalelor române. Or, întru cât d-l Bernard Katz n'are un domiciliul său reședință cunoscută în țară, urma a'l chema la tribunalul domiciliului meu. Deci acest tribunal fiind competente a judeca cererea principală este afortiori competente a judeca cererea contra garantului, care avea domiciliul ales chiar în Piatra.

«Curtea adoptând motivele tribunalului, face o rea interpretare a art. sus citat din Pr. civ. când crede că în asemenea cas, streinul pârît poate cere declinarea de competență silind pe Român a se adresa tribunalelor străine. De asemenea tribunalul mai comite o violare și rea interpretare a art. 13 C. civil când consideră pe evreii pământeni din țară ca adevărați străini, neputându-se bucura de drepturile civile ale românilor ;

Având în vedere decisiunea supusă recursului prin care Curtea de apel ca și tribunalul și declină competența de a judeca acțiunea prin care recurentul cerea de la pârâți 50000 florini, ce 'i s'ar cuveni dintr'un contract încheiat în Ustro-Ungaria relativ la exploatarea unei păduri situată în acea țară, pe motiv că fiind vorba de lucruri mișcătoare, acțiunea trebuia să fie intentată conform art. 50 Pr. civ. în Austro-Ungaria, la domiciliul pârâtului Bernard Katz, direct obligat ;

Considerând că se constată că înaintea Curței de apel, recurentul, pentru a susține că acțiunea este bine intentată înaintea tribunalelor române, a invocat art. 13 C. civil ;

Considerând că după dispozițiunile acestui text de lege străinul, chiar când n'ar avea reședința sa în România, va putea fi tras înaintea tribunalelor române, pentru îndeplinirea obligațiilor contractate de dânsul în România sau în țară străină, cu un român ;

Considerând că acest mijloc de apărare a putut să fie invocat cu succes de recurent de oare ce de și dânsul este evreu, însă evreii nu sunt prin această chiar streinii, de cât dacă s'ar dovedi că sunt supuși vre-unei protecțiuni străine ;

Că se constată că Curtea de apel nu a răspuns nimic la mijlocul de apărare ridicat de recurent pe temeiul art. 13 citat și prin urmare a făcut o omisiune esențială, de oare-ce în virtutea acestui articol Curtea era competente să judece procesul dintre recurent și pârîți,

afară numai dacă s'ar fi dovedit că recurentul este supus strein, ceia ce nu s'a dovedit :

Că prin urmare motivul fiind fondat are a se admite ; Pentru aceste motive și fără a mai discuta cele-l'alte mijloace de apărare, Curtea, admite motivul I de casare și casează. . . , etc.

Adnotație.—Speța judecată de Curtea de casație secția 2-a la 28 Iunie 1902, prin decisia reprodușă mai sus, este o aplicare a principiilor cuprinse în art. 13 Cod civ.

E vorba de o obligația încheiată în țară străină de un străin domiciliat în țară străină cu un român, având de obiect lemne dintr'o pădure situată în România, pentru executarea căreia obligații românul a chemat în judecată pe străin dinaintea tribunalelor române. — Pe temeiul art. 13 Cod civ. românul e în drept a chema în judecată pe străin dinaintea tribunalelor române ? În lipsa unei dispoziții ca aceea coprinsă în partea finală a art. 13 din Cod. civ, nu s'ar putea admite ca în asemenea împrejurare tribunalele române să fie competente a judeca obligațiile încheiate de un străin în țară străină cu un român, și tocmai ca o favoare pentru românul contractant, legiuitorul francez prin art. 14 Cod Napoleon și al nostru prin art. 13 Cod civ., a consacrat competența tribunalelor române dinaintea cărora românul să poată cita pe străinul cu care a încheiat obligația în țară străină.

Și competente sunt tribunalele române ori-care ar fi obiectul obligației. Art. 13 Cod civ. este general și nu ne e ertat a introduce o distingere oare-care. De altmintrelea scopul și favoarea dispoziției art. 13 Cod civ. ar dispărea dacă am susține că tribunalele române n'ar fi competente când obiectul obligațiilor ar fi mișcătoare. Totuși tribunalul de Neamț și Curtea de apel din Iași au socotit, pe temeiul art. 54 și 61 Cod de proc. civ., a'și declina competența. Principiul de procedură *actor sequitur forum rei* consacrat și prin art. 54 și 61 Proc. civ. are a servi ca normă atunci când e vorba de un proces între litiganți cari sunt locuitori sau domiciliați în țară, nu însă și atunci când străinul domiciliat în țară străină, a încheiat în țară străină, o obligație cu un român. Curtea de casație a înlăturat, cu tot dreptul aplicarea art. 54 Cod de procedură, și a stabilit că, în această împrejurare, competența tribunalelor române rezultă din dispoziția art. 13 Cod civ.

Beneficiul art. 13 Cod civ. se acordă în genere românului reclamant.

Dar reclamantul în speță, fiind cum se zice *evreū*, este el român în sensul art. 13 C. civ. pentru ca să poată deferi judecarea cauzei tribunalelor române ?—Aceasta reclamă o lămurire. În sfera dreptului civil este a se ști dacă locuitorul domiciliat în România, de religie israelită, trebuie

considerat ca un străin, și dacă el prin urmare are să fie lipsit de beneficiul acordat de art. 13 Cod civ. ?—Locuitorii din România de rit israelit, născuți în România, sunt străini în adevăratul sens, dacă sunt supuși unei protecții străine ; când însă ei nu sunt supuși unei protecții străine, nu se va putea zice că sunt străini propriu zis. — Dacă totuși sub punctul de vedere al exercițiului drepturilor politice, și în urma Constituției din 1866, s'a consacrat că locuitorii, de rit israelit, născuți în țară, chiar nesupuși unei protecții străine, să fie lipsiți de exercițiul drepturilor politice ca și când ar fi străini, — ei nu sunt însă străini în cât privește drepturile și beneficiile ce sunt de altmintrelea recunoscute românilor și locuitorilor din România în deobște. Prin urmare și locuitorul de rit israelit nesupus unei protecții străine nu este strein, și ca atare, pentru executarea obligațiilor încheiate cu un străin, în țară străină, dânsul poate deferi judecarea obligației tribunalelor române. — Și aceasta se consacră și de Curtea de casație prin decisia mai sus menționată.

Așa fiind, urmează a se ști, dacă un locuitor din România, de rit israelit, nesupus protecției străine, ar putea fi expulsat. Noi credem că dreptul pentru expulsarea străinilor nu se aplică de cât la acei străini cari sunt supuși unei protecții străine, nu însă locuitorilor României, cari nu sunt supuși nici unei protecții străine, precum sunt locuitorii pământeni de rit israelit.— Și în adevăr, criteriul pentru exercițiul dreptului de expulsare consistă într'aceasta că e vorba de străini originari din cutare sau cutare țară,—ceea-ce la locuitorii din România, de rit israelit, născuți în țară, nu se aplică. — Dacă nu le recunoaștem acestor locuitori exercițiul drepturilor politice, pentru aceasta nu putem deduce și afirma că ei pot fi expulsați ca străini. Căci în ce țară ar putea ei fi expulsați, când doar ei sunt originari din România, și născuți și crescuți în România ? Dacă am crezut util, din considerații politice, așa cum le înțeleg partidele politice, a considera ca străini pe locuitorii din România, de rit israelit, cărora nu li se poate dovedi că sunt originari din altă țară sau că sunt supuși vre-unei protecții străine, și ca străini, ca ei să aibă exercițiul drepturilor politice, cerem să fie naturalizați, aceasta trebuie să se mărginească aci ; în toate cele-l'alte privințe, ei sunt și urmează a fi considerați ca având toate drepturile ca și românii propriu zis, — și precum aceștia nu pot fi expulsați, asemenea nici locuitorii de rital israelit nu pot fi expulsați.

Spre a învedera aceasta, să ne închipuim că ar fi vorba de românii cari au pierdut exercițiul drepturilor politice din cauza unei crime sau a unui delict, în urma căreia li se denegă capaci-

tatea politică,—aceștia oare ar putea fi expulsați? De sigur nu! Și deci nu poate fi alt-fel și cu locuitorii din România de rit israelit născuți și crescuți aci, și nesupuși vre-unei protecții străine. Ei fiind pământeni au toate drepturile, afară de acelea care le sunt denegate anume.

Iunius

CURTEA DE CASAȚIE ȘI JUSTIȚIE, Secția I

Audiența de la 2 Aprilie 1902

Președenția D-lui **CHR. PHEREKYDE**, Consilier

Maior Al. Cocăneanu cu Xenocrat Dimitriu

Autoritatea lucrului judecat.—Creanță de alimente.—Hotărîre rămasă definitivă care stabilește calitatea acestei creanțe. — Dacă se mai poate, pe cale de poprire, discuta această calitate și să se schimbe. — Violarea principiului autorității lucrului judecat. — Casare. — (Art. 1201 și 1729 Codul civil; art. 409 Pr. civ.).

Când printr'o hotărîre judecătorească, rămasă definitivă și investită cu formula executorie, s'a discutat calitatea unei creanțe și s'a stabilit definitiv că acea creanță provine din alimente, această hotărîre are autoritate de lucru judecat, și nu se mai poate, fără a viola principiul lucrului judecat, ca pe cale de poprire să se discute din nou calitatea creanței și să se decidă contrariul, adică că dînsa nu provine din alimente.

Decisiunea 146/902.—Casată, sentința cu No. 451/901 a tribunalului Ilfov, s. I, în urma recursului făcut de Maior Al. Cocăneanu, în proces cu Xenocrat Dimitriu.

Curtea,

Ascultând citirea raportului făcut în cauză de d. consilier Ciru Oeconomu;

Pe d. avocat Duculescu în dezvoltarea motivului de casare;

Pe intimat în combateri.

Deliberând,

Asupra motivului I de casare:

«Violarea art. 1201 Cod civil relativ la autoritatea lucrului judecat. Prin sentința trib. Ilfov s. II No. 203/901 se constată că, de și d-l Xenocrat Dimitriu contestă că creanța de 660 lei provenea din alimente, totuși în realitate creanța mea avea acest caracter, și deci trebuia să se bucure de toate avantajile unei creanțe provenite din alimente.

«Prin sentința ce atacăm se violează ceia ce era hotărît».

Avînd în vedere că prin sentința supusă recursului se invalidează poprirea făcută de Maior Cocăneanu pe leafa lui Dimitriu, pe motiv că titlul, în virtutea căruia proprietarul a obținut hotărîrea tribunalului Ilfov, s. II cu No. 283/901, investită cu formula executorie, în contra lui Dimitriu, de și este o chitanță semnată de acesta pentru suma de 660 lei dată pentru procurare de alimente însă creditorul nu poate să se prevaleze de beneficiile art. 409 pr. civilă, de oare ce creanța n'are calitatea celor prevădute de art. 1729 Cod civ., nefiind probabil sau posibil ca dînsul să fi procurat alimente debitorului poprit:

Considerând că prin sentința tribunalului Ilfov, s. II cu No. 283/901, rămasă definitivă și investită cu titlu executor, intimatul de azi este condamnat a plăti suma de 660 lei pentru care e înființată poprirea invali-

dată de tribunalul Ilfov s. I prin sentința supusă recursului;

Că din acea sentință (No. 283/901) se constată că cestiunea calității creanței a fost discutată înaintea tribunalului, care a hotărît definitiv că acea creanță provine din alimente;

Că față de această hotărîre care are autoritate de lucru judecat, nu putea tribunalul, fără a viola acest principiu, pe cale de poprire, să discute din nou calitatea creanței și să decidă contrariul, că adică dînsa nu provine din alimente;

Considerând că din hotărîrea dată de tribunal și atacată azi cu recurs rezultă că Maiorul Al. Cocăneanu a invocat autoritatea lucrului judecat rezultând din hotărîrea No. 283/901;

Ca procedând ast-fel, tribunalul a violat art. 1201 Cod civil relativ la autoritatea lucrului judecat și prin urmare motivul de casare e întemeiat și cată a fi admis;

Pentru aceste motive, Curtea, casează, etc.

CURTEA DE APEL DIN IAȘI, Secția I

Audiența de la 24 Iunie 1902

Președenția D-lui **I. T. H. BURADA**, Prim-Președinte

Aglăia A. Ghica Brigadier născută Abramă cu soțul

Căsătorie. — Cum trebuie făcută. — Înaintea căruia ofițer al stărei civile trebuie celebrată. — Căsătorie celebrată în taină și înaintea unui ofițer incompetent. — Nulitate. — Cine este în drept să o ceară. — (Art. 60, 151 și 173 din Codul civil).

1. *Căsătoria trebuie celebrată în public și înaintea ofițerului stărei civile al domiciliului uneia din părțile ce se însoțesc.*

2. *Orî ce căsătorie care s'ar fi făcut în taină și nu s'ar fi celebrat înaintea ofițerului competent, se poate ataca de către toți aceia cari au la aceasta un interes actual precum și de ministerul public.*

S'au ascultat: d-nii avocați Matei Cantacuzino și Ath. Gheorghiu din partea apelantei în susținerea apelului în lipsa intimațiilor.

Curtea deliberând,

Avînd în vedere apelul făcut de d-na Aglăia A. Ghica Brigadier născută Abramă, în contra sentinței tribunalului Botoșani No. 335 (*) din 6 Octombrie 1901, prin care se admite reclamația intentată de d-l Alexandru Ghica Brigadier, se anulează căsătoria dintre numitul și d-na Aglăia Ghica Brigadier, ordonându-se ca ofițerul stărei civile al comunei Curtești să facă mențiune despre aceasta pe marginea actului de căsătorie No. 25 din 1899;

Avînd în vedere că, conform art. 60, 151 și 173 C. civ. căsătoria trebuie celebrată în public și înaintea ofițerului stărei civile al domiciliului uneia din părțile cari se însoțesc; și că orî ce căsătorie care s'ar fi făcut în taină și nu s'ar fi celebrat înaintea ofițerului competent, se poate ataca de către toți aceia cari au la aceasta un interes actual precum și de către Ministerul public.

Avînd în vedere că, în fapt, din acte și desbateri se constată că căsătoria lui Alex. Ghica Brigadier cu Aglăia, născută Abramă, a fost celebrată în ziua de 26 August 1891, în casa comunală din Curtești, public, în asistența părinților acesteia din urmă și a patru marturi cari au și subscris actul de căsătorie; că celebrarea s'a făcut de către Gh. I. Obreja Primarul comunei Curtești, și a fost precedată de publicațiunile legale făcute la Curtești

(*) A se vedea publicată în acest număr pag. următoare.

și Botoșani și urmată de benedictiunea religioasă care s'a dat în biserica cu patronul St. Rege Ștefan din orașul Sofia, Bulgaria, de către preotul Ștefan Kâncu, în ziua de 14 Nembrie 1899 ;

Că, din însuși actul de căsătorie se mai constată, și proba contrarie nu s'a făcut, nici s'a cerut a se face, că fiitorii soți își aveau domiciliul matrimonial, Alex. Ghica Brigadier în comuna Curtești și Aglaea Abram în orașul Botoșani, unde s'a și făcut publicațiile, cari au precedat căsătoria ;

Că, dar, constatat fiind că celebrarea căsătoriei soților Brigadier a avut loc în public, cu îndeplinirea tuturor formalităților prescrise de lege și înaintea oficerului stărei civile din comuna Curtești, domiciliul unuia din soți, acțiunea în nulitatea acestei căsătorii se găsește ne fondată și ca atare urmează a fi respinsă ;

Pentru aceste motive, Curtea, admite apelul, etc.

(ss) I. Th. Burada, Eug. Donici, D. Sofian, V. Pretorian
p. Grefier (s) I. Mancaș

TRIBUNALUL JUDEȚULUI BOTOȘANI

Audiența de la 6 Octombrie 1901

Președenția D-lui M. C I U L E I, Președinte

Soții Aglaia și A. Ghica Brigadier

Căsătorie. — Căsătorie celebrată în taină și înaintea unui ofițer de stare civilă necompetent. — Nulitate. — Cine poate cere nulitatea ei. — Dacă celebrarea în taină unită cu necompetința ofițerului stărei civile atrage nulitatea căsătoriei sau și fie-care în parte din aceste două cauze. — Dacă nulitatea se poate acoperi printr'o posesiune de stat. — (Art. 151, 173, 174 și 175 din Codul civil român ; art. 191 din Codul civil francez).

1. Căsătoria trebuie să fie celebrată în mod public înaintea ofițerului stărei civile al domiciliului uneia din părți.

2. Ori-ce căsătorie care s'ar fi făcut în taină și nu s'ar fi celebrat înaintea ofițerului competent al stărei civile, se poate ataca în nulitate de către însuși soțul, de către tatăl și mamă, și de către toți acei cari au la aceasta un interes actual, precum și de Ministerul public.

Pentru ca nulitatea căsătoriei să poată fi cerută și admisă, în acest cas, nu este nevoie ca să existe ambele condițiuni : facerea ei în taină și săvârșirea ei de către un ofițer de stare civilă necompetent, nulitatea putând fi declarată și numai printr'una din aceste cauze.

Cu toate acestea judecătorul se bucură de o putere de apreciere discreționară atât în privința necompetinței cât și a clandestinității.

3. Nulitatea căsătoriei făcută în taină și celebrată de un ofițer necompetent de stare civilă, nulitate prevăzută de lege, nu se poate acoperi printr'o posesiune de stat, ori cât de îndelungată ar fi, legea nelăsând, pentru considerații superioare, la bunul plac al unei persoane ca să se facă mai târziu puternică o căsătorie de la început nulă.

Tribunalul,

Având în vedere acțiunea intentată de d. A. G. B. pentru anularea căsătoriei dintre d-na A. G. B. și numitul, celebrată în ziua de 26 August 1899 înaintea ofițerului stărei civile a comunei Curtești, județul Botoșani, pentru motiv de clandestinitate și de incompetență a ofițerului stărei civile, care a celebrat-o ;

Având în vedere desbaterile orale, actele aflătoare în dosarul privitor la căsătorie și cele produse de părți, cum și resumatele lor de concluziuni scrise din care se constată în fapt următoarele : reclamantul, prin pe-

tituinea din 27 Iulie 1899, face declarațiune înaintea ofițerului stărei civile al comunei Curtești, că voește a lua în căsătorie pe d-ra A. A., pârâta de astăzi, și cere a se îndeplini lucrările de publicațiune pentru celebrarea acestei căsătorii. Aceste publicațiuni se fac atât în Curtești, unde petiționarul își declarase de ocazie domiciliul cât și în Botoșani, domiciliul pârâtei. Părîinții și bunii reclamantului fiind încetați din viață în orașul Iași și anume : tatăl în 1858, muma în 1849, iar bunii la o dată necunoscută, primarul comunei Curtești alcătuește niște procese-verbale cuprinzând declarațiile în acest sens a cinci locuitori fără știință de carte diu acea comună, cari declarațiuni date, se înțelege, de complesență, au servit ca dovadă pentru constatarea morții ascendenților chemați, după lege, a da consimțământul la căsătorie. Din certificatele produse de reclamant din partea chiar a autorității comunale din Curtești și Iași, se constată neîndoelnic că domiciliul reclamantului, care în timpul contractării căsătoriei ca și acum, ocupa postul de ministru plenipotențiar al țării la . . . , unde și are reședința, e în realitate în orașul Iași și că nici odată n'a avut domiciliul la Curtești. Cu toate acestea, ofițerul stărei civile al acestei comune, neținând seamă de aceste neregularități de natură a aduce o atingere gravă publicității căsătoriei, și de și incompetent întru cât părțile erau străine de teritoriul comunei Curtești, cu care n'aveau nici un raport, dressează actul sub No. 25 din 26 August 1899 de celebrarea acestei căsătorii ;

Având în vedere că la toate aceste împrejurări din care reese vădit intențiunea de a tăinui căsătoria, pârâta a prezentat în instanță un pasport diplomatic constatator că a purtat în public calitatea de soție legitimă a reclamantului, cu care titlu ar figura în lista oficială a membrilor corpului diplomatic de pe lângă Imperiul Otoman ;

Având în vedere însă că aceste acte fiind posterioare căsătoriei, ele nu prezintă nici o legătură juridică cu faptele și împrejurările în temeiul cărora se cere anularea căsătoriei și cari sunt anterioare contractării ei. Dealtminteri, dacă e constant că căsătoria s'a celebrat în taină și înaintea unui ofițer incompetent, această nulitate prevăzută de lege, nu s'ar putea acoperi printr'o posesiune de stat, ori cât de îndelungată, legea pentru considerații superioare nelăsând la bunul plac al unei persoane ca să facă mai târziu puternică o căsătorie de la început nulă ;

Având în vedere că fiind stabilită incompetența ofițerului stărei civile și vădite neregularitățile de formă a publicațiilor căsătoriei, care nu s'a și făcut și la domiciliul reclamantului, câtă a se vedea dacă una din aceste împrejurări sau ambele la un loc, constituie un motiv îndestulător pentru anularea căsătoriei ;

Având în vedere că art. 151 din Codul civil de sub capitolul II «despre formalitățile relative la celebrarea căsătoriei», se rostește în mod imperativ că, căsătoria se va celebra în mod public înaintea ofițerului stărei civile al domiciliului uneia din părțile cari se căsătorește ;

Având în vedere că sancțiunea neobservării formalităților prevăzute de art. 151, în afară de pedepsele prescrise de art. 174 și 175 din Cod civil, este cuprinsă în art. 173 din acelaș Cod. După acest text, ori-ce căsătorie care s'ar fi făcut în taină și nu s'ar fi celebrat înaintea ofițerului competent al stărei civile, se poate ataca de către însuși soțul, de către tatăl și muma și de către toți acei cari au la aceasta un interes actual, precum și de Ministerul public. Acest text corespunde dispozițiunii art. 191 din legiuirea civilă franceză, iar în Franția, ca și la noi, s'a născut discuțiunea dacă pentru a se putea cere anularea căsătoriei trebuiesc dovedite ambele aceste împrejurări, adică taina și incompetența, sau se poate anula o căsătorie și numai pentru unul din aceste motive. Această discuțiune a luat naștere din pricina particulei și care leagă cuvintele cu

cară începe textul: «ori-ce căsătorie, care s'ar fi făcut în taină și nu s'a celebrat înaintea oficerului competent», etc. Și toți autorii au căzut de acord că prezența oficerului stărei civile la domiciliul uneia din părți nu este numai, cum pretindea Marcadé, unul din elementele publicității necesare căsătoriei; această prezență este cerută ca condițiune pentru existența căsătoriei neatârnat de ori-ce publicitate. A susține contrariul, e a decide că o căsătorie absolut clandestină, dar celebrată înaintea oficerului public competent, nu poate fi nici odată anulată, ceea ce e neadmisibil. Tălmăcirea art. 173 nu poate fi, prin urmare, de cât în sensul dat de Baudry-Lacantinerie: «ori-ce căsătorie făcută în taină și ori-ce căsătorie care nu s'a celebrat înaintea oficerului competent», etc. Că, deci, e cert că necompetența oficerului stărei civile poate fi, prin ea însăși, o pricină de nulitate a căsătoriei. (In acest sens: Dalloz, Aubry et Rau, Demante, Laurent, Baudry-Lacantinerie, André Weiss în *Pandectes françaises*, D. Alexandresco, etc.);

Având în vedere totuși că această incompetență, care și densa se admite că și are gradațiile ei, nu atrage prin ea însăși, în chip absolut, nulitatea căsătoriei, judecătorul bucurându-se de o putere de apreciere discreționară atât în privința necompetinței cât și a clandestinității; că aceasta reese îndestulător din art. 175 din Codul civil care se rostește că se vor supune la amenda prevăzută de art. 174, persoanele însemnate în acest text, pentru ori-ce contravențiune la regulile prescise în art. 151, chiar dacă nu se consideră acele contravențiuni (taina și necompetința) îndestulătoare pentru a se pronunța nulitatea căsătoriei; de unde urmează că această nulitate nu e absolută, ci din contră constituită de chestiune de apreciere pentru judecător: Că, în acest caz, ceea ce trebuie să conducă pe tribunal în aprecierea sa, este gradul de atingere adusă publicității căsătoriei din cauza incompetenței, care poate agrava viciul clandestinității de care este atinsă; Că, în specie, este constatată că părțile au ales un teritoriu străin și depărtat de domiciliul lor, unde nu erau cunoscuți, făcând publicațiuni numai la domiciliul uneia din părți, lipsind ast-iei căsătoria de o publicitate îndestulătoare; aceste două împrejurări reunite, ținând seamă și de intențiunea de a o tănu, sunt destul de grave pentru a se zice că ordinea publică a fost sguđuită și că societatea are un netăgăduit interes moral pentru anularea acestei căsătorii;

Având în vedere, de altminteri, că și reclamantul pentru aceeași rațiune de onestitate publică și personală, are același interes pentru a cere și obține această anulare;

Având în vedere că pârâta, prin rezumatul de concluzii a invocat, în subsidiar, dovada cu martori spre a proba că reclamantul a avut domiciliul în Curtești, dar că această probă nefiind propusă în cursul dezbaterilor spre a putea fi discutată și de partea adversă, nu poate fi luată în considerațiune;

Având în vedere, deci, că acțiunea reclamantului bazată pe necompetința agravată prin lipsa de publicitate îndestulătoare, fiind întemeiată, cată, a se anula căsătoria, ordonându-se oficerului stărei civile din comuna Curtești a face mențiuni de anulare pe marginea registrului de căsătorii respectiv.

Pentru aceste motive, redactate de d-l judecător de ședință Corneliu Botez, admite reclamațiunea și anulează căsătoria dintre soții Alexandru Ghica Brigadier.

(ss) M. I. Ciulei, Corneliu Botez

Observație. — Este necontestat atât în doctrină cât și în jurisprudență, așa precum afirmă tribunalul de Botoșani în considerentele sale, că o căsătorie poate fi anulată atât pentru săvârșirea ei în taină sau clandestinitate, cât și pentru in-

competința ofițerului stărei civile, nefiind nevoie ca ambele condițiuni să fie întrunite la un loc. Cu alte cuvinte, lipsa de publicitate (pe care nu trebuie s'o confundăm cu lipsa de publicațiuni) și incompetența ofițerului public sunt două cazuri deosebite de anulare. Este adevărat că, după Marcadé (I, 665), clandestinitatea n'ar fi de cât un element al publicității, însă această părere n'a găsit favoare, pentru că ea confundă două lucruri pe care legea le distinge, de și vorbește de ele la un loc (art. 151 și 173), publicitatea pe de o parte, și incompetența ofițerului public pe de alta (1); incompetența care poate să existe din două puncte de vedere, din punctul de vedere *al persoanei* (art. 151, 173) și din punctul de vedere *al locului* (art. 60) (2).

Judecătorii, sezisați de cererea în anulare a unei căsătorii, având însă o putere discreționară de apreciere atât în privința clandestinității cât și a incompetenței ofițerului stărei civile, se poate foarte bine întâmpla ca căsătoria să fie menținută, cu toate că ar fi infectată de unul din aceste două vicii. Acest punct nu suferă nici o discuție în doctrină (3).

Este, de asemenea, după părerea noastră, de netăgăduit, de și chestiunea este controversată (4), că nulitatea care rezultă din lipsa de publicitate și incompetența ofițerului public nu se poate prescrie, nici acoperi prin posesiunea de stat a soților, nici prin un act expres sau tacit al voinței părților, pentru că această nulitate este absolută. Fiind însă că judecătorii au o putere suverană de apreciere, după art. 175 C. civ., în ceea ce privește condițiile de publicitate și de competență, este logic de a recunoaște o putere analoagă și părților interesate. Acei interesați și ascendenții vor putea deci să aprecieze ei însuși că contravențiile comise nu sunt destul de grave spre a motiva din partea lor o acțiune în anulare. Această apreciere va rezulta din inacțiunea lor (5).

Aceste sunt soluțiile care rezultă din sentința trib. de Botoșani mai sus publicată.

Această sentință, de și juridică în drept, a fost infirmată de Curte, pentru că instanța superioară a constatat în fapt că, în căsătoria scților Ghica Brigadier, n'a existat nici clandestinitate, nici lipsa de competență a ofițerului public care a celebrat-o.

D. Alexandresco

(1) Cpr. T. Huc, II, 153. Dalloz, *Nouveau Code civil annoté* (1900), I, art. 191, No. 79.

(2) Cpr. Planiol, III, 360.

(3) Cpr. Planiol, III, 356 și 361. T. Huc, II, 154, 155. Dalloz, *op. și loco cit.*, No. 2 și 90. Veđi și t. I, partea II a Comentariilor noastre, p. 59 și 60.

(4) Veđi t. I al Coment. noastre, *loco cit.*, p. 59, text și nota 2.

(5) Cpr. T. Huc, II, 157.

TRIBUNALUL ILFOV, Secția I

Audiența de la 24 Octombrie 1901

Președenția D-lui M. CRISTEA, Membru

Gh. Teodorescu cu Ion Economu

Sentința civilă No. 699

Privilegiu. — Ce sunt privilegiile. — Din ce decurg. — Creanțe privilegiate. — Prețul obiectelor de subsistență date debitorului și familiei sale. — (Art. 1722 și 1729 din Codul civil).

Privilegiile sunt calități ale unei creanțe decurgând din felul creanței și legiuitorul singur a stabilit care anume creanțe sunt privilegiate

Ast-fel, prin art. 1729 din Codul civil, legiuitorul a declarat privilegiat prețul obiectelor de subsistență date debitorului și familiei sale în curs de șase luni.

S'a ascultat d-l advocat Z. Teodorescu din partea apelantului Gh. Teodorescu și d-l advocat Em. M. Dan din partea intimatului Ion Economu.

Tribunalul,

Având în vedere apelul făcut de Gheorghe Teodorescu în contra cărții civile cu No. 128/901 a judeului ocol. III București prin care s'a admis acțiunea intentată de Ion Economu și Alexandrina Economu și s'a declarat nul privilegiul prevăzut prin actul de creanță autentificat a judeului ocolului III București 464/900;

Vedând contractul de împrumut intervenit între Ioan și Alexandrina Economu ca împrumutați și G. Teodorescu ca împrumutător pentru suma de 1400 lei;

Considerând că împrumutătorul G. Teodorescu își sprijine dreptul său de privilegiu pe aceia că în actul de împrumut se zice că împrumutul s'a făcut pentru alimente;

Vedând art. 1722 C. civil;

Considerând că privilegiile sunt calități ale unei creanțe decurgând din felul creanței și că legiuitorul singur a stabilit care anume creanțe sunt privilegiate: că legiuitorul în art. 1729 No. 5 C. civil a declarat privilegiat prețul obiectelor de subsistență date debitorului și familiei sale în curs de șase luni;

Că așa fiind urmează ca creditorul să facă dovada dacă creanța sa intră în categoria creanțelor privilegiate conform art. 1729 No. 5 C. civil, convențiunea părților fiind ineficace a stabili vre un privilegiu; că debitorii soții Economu, negând că datoria lor provine din alimente conform art. 1729 No. 5 C. civil, trebuie să facă creditorul Teodorescu să facă această dovadă cea ce nu a făcut; că nici nu i-ar fi fost posibil să facă această dovadă, într un câț timp chiar pentru obiecte de subsistență date debitorului, legea nu conferă privilegiu, de cât numai pentru acele obiecte de subsistență care vor fi fost procurate debitorului în cele 6 luni care au precedat distribuția provenind din vânzarea averii debitorului, ceea ce presupun concursul a mai multor creditori;

Pentru aceste motive, respinge ca nefondat apelul făcut de Gheorghe Teodorescu în contra cărții de judecată cu No. 129/901 a judeului ocolului III București.

(ss) M. Cristea, P. Athanasovici.

grețier (s) C. N. Răduleanu.

D-I I. N. Cesărescu, Advocat, primul nostru redactor, anunță clientela sa că pe timpul vacanței tribunalelor, rămânând în țară, va continua ea și până acum lucrările sale de advocatură.

TRIBUNALUL JUDEȚULUI NEAMȚU

Audiența de la 8 Mai 1902

Președenția D-lui S. SCRIBAN, Judecător de ședință

I. V. Tăbol cu Ministerul Public

Sentința corecțională No. 777

Ipotecarea imobilului altuia. — Stelionat. — Dacă constituie un delict penal. — Escrocherie. — Elementele escrocheriei. — (Art. 332 și 334 C. p.).

1. Stelionatul, prin sine însuși, nu constituie un delict penal, ci un delict civil, și constă în vânzarea sau ipotecarea imobilului altuia;

2. În dreptul francez, vânzarea lucrului altuia e nulă; iar în dreptul nostru, e rezolubilă în sensul art. 1020 și 1021 C. civ.;

3. Atât la escrocheria simplă, cât și la cea calificată, elementele constitutive ale delictului sunt aceleași, și deosebirea e că art. 332 C. p., care prevede escrocheria simplă, conține o dispozițiune generală a delictului, sub oricare formă s'ar fi comis el, pe când art. 334, care reglementează escrocheria calificată, se referă numai la diverse specii de înșelăciuni și cari, în acelaș timp, au un caracter mult mai grav. Intre art. 332 și 334 C. p. nu e, prin urmare, deosebire de cât în privința mijloacelor de producere a erorii, așa că art. 332 e genul, iar art. 334 speciul;

4. Remiterea fondurilor nu înseamnă consumarea delictului de escrocherie, căci remiterea e unul din elementele delictului;

5. La escrocherie, manoperile frauduloase formează un element esențial al delictului, și ele trebuie să fie de așa natură în cât să poată produce eroare în spiritul oamenilor dotați cu o inteligență normală, obicinuită, așa că, dacă prejudiciul se datorește propriei noastre culpe, neprevăderii sau neexperienței, inculpatul trebuie achitat, căci, în acest cas, nu mai poate fi vorba de escrocherie, căci legea penală nu e menită să ne apere în contra propriilor noastre greșeli, ci numai în contra fraudelor în fața cărora noi rămânem în imposibilitate de a ne apăra;

6. O simplă minciună nu poate fi considerată ca o manoperă.

S'a prezentat reclamantul C. Eșanu, asistat de d-l advocat V. Șoarec.

Tribunalul,

Având în vedere rechizitorul No. 61/902 prin care Ion V. Tăbol e trimes în judecată pentru faptul prevăzut și pedepsit de art. 332 și 334 C. p.;

Având în vedere actele din dosarul cauzei, susținerile părții civile și concluziunile Ministerului Public; că, în fapt, se stabilesc următoarele: Vasile Tăbol, tatăl inculpatului, de profesiune plutaș, fiind dator, creditorul îi scoale o casă în vânzare și la licitație, o cumpără Catinca Arghir Stavăr. În 1886, aceasta vinde imobilul și îl cumpără Victoria I. V. Tăbol, cu consimțământul soțului ei, inculpatul V. Tăbol. În urmă murind Victoria I. V. Tăbol, inculpatul cumpără, în 1901, de la tatăl său, imobilul fostei sale soții, imobilul, însă, cum am spus, numai aparținea lui V. Tăbol, căci fusese adjudecat asupra Catinchei Argir Stavăr, așa că V. Tăbol a vândut fiului său, I. Tăbol, un imobil ce nu îi mai aparținea.

Interogată de poliție asupra acestui fapt, inculpatul se explică zicând că, de oare-ce prima soție îi murise, și fiind-că avea copii de la dânsa, de teamă că copiii din a doua căsătorie să nu rămâe fără nici un drept asupra acestui imobil și-a închipuit că va putea în-

lătura acest neajuns făcând un act în care el să fie trecut ca proprietar, așa că, la moartea sa, toți copiii să ia parte la imobil, nu numai acei din prima căsătorie; că, de altminterlea, soția sa cumpăraseră imobilul cu banii lui, așa că numai actul de vânzare l'a făcut pe numele Victoriei Tăbol;

Având în vedere că, din convențiunea matrimonială autenticată de acest trib. la No. 25/85, se constată că inculpatul a primit, de la socrul său, suma de 1379 lei, din cari 400 lei în numerar și cu obligațiune de a cumpăra cu ei un imobil pe numele soției sale, ceea-ce inculpatul, cum am văzut mai sus, a și făcut;

Având în vedere că, în urmă, prin actul autenticat la No. 605/901, inculpatul ipotecează imobilul pentru suma de 500 lei către C. Eșanu, căruia îi prezintă actul prin care V. Tăbol îi vinde imobilul, iar Eșanu, mulțumit cu această singură formalitate, fără a mai cerceta registrele de mutațiuni și de inscripțiuni a drepturilor reale, acceptă ipoteca, numărând 100 lei, căci inculpatul îi datora, de mai înainte, 300 lei, și oprind 100 lei la procentele anticipate și cheltueli pentru facerea actului, în total 500 lei. În definitiv, prin urmare, inculpatul n'a primit de cât 100 lei în numerar, nedând vechea creanță de 300 lei ce o avea Eșanu în contra sa;

Considerând că, așa fiind împrejurările, urmează a se ști dacă ipotecarea imobilului altuia, în condițiunile arătate mai sus, e sau nu un fapt penal;

Considerând că vânzarea sau ipotecarea imobilului altuia, constituie delictul civil de *stellionat*. delict neprevăzut de Codul civil român; că art. 2059 C. civ. francez, eliminat de legiuitorul nostru, zice: «Il y a stellionat, — Lorsqu'au vend ou qu'au hypothèque un immeuble dont au sait n'être propriétaire; . . .»; că sancțiunea acestui delict era constrângerea corporală, desființată prin legea din 12 Iulie 1867; că, totuși în Franța stellionatul, și astăzi, are ca sancțiune împedecarea stellionatarilor de la beneficiul cesiunei (art. 905 Pr. civ.), acest delict fiind pus pe aceeași treaptă cu furtul și escrocheria, în ce privește cesiunea; că, de asemenea, art. 612 din C. com. francez opreste pe stellionatarii de la beneficiul reabilitărei;

Considerând că, în ce privește vânzarea lucrului altuia art. 1599 civ. francez, spune că: «La vente de la chose d'autrui est nulle; . . .»; că, în dreptul nostru, în lipsa unui atare text, se admite că vânzarea lucrului altuia e resolubilă în sensul art. 1020 și 1021 C. civ. (Cas. I, No. 152/900; *Dreptul* No. 46/900); că, prin urmare, în toate aceste cazuri, fie că se constituie un drept real asupra unui imobil străin; fie că se ia obligațiunea de a strămuta proprietatea unui atare imobil, chestiunea e privită numai din punctul de vedere al disciplinei dreptului civil;

Considerând că odată demonstrat că ipotecarea imobilului altui nu constituie prin el însăși, un delict penal special, urmează a vedea dacă nu cum-va specia discutată ar putea constitui o înșălăciune;

Considerând că, în ambele cazuri de excrocherie: simplă sau calificată, elementele constitutive ale delictului sunt aceleași, iar deosebirea e că, pe când art. 332 C. p., care prevede excrocheria simplă, conține o dispozițiune generală a delictului, sub or-ce formă s'ar fi comis el; din contra, art. 334, care reglementează excrocheria calificată, se referă numai la diverse specii de înșălăciuni și cari în acelaș timp au un caracter mai grav. Intre art. 332 și 334 nu e, prin urmare, deosebire de cât în privința mijloacelor de producere a erorii; deci art. 332 e genul, iar art. 334 specia;

Considerând că față cu împrejurarea că inculpatul și-a luat calitatea de proprietar, faptul ar intra în prevederile art. 334 C. p.; urmează, însă, să vedem dacă toate elementele delictului sunt întrunite în specie;

Considerând că la delictul de înșălăciune, ca un element esențial, se cere întrebuintarea manoperilor frauduloase; că acestea trebuie să fie de așa natură, în cât

să poată produce eroare în spiritul oamenilor dotați cu o inteligență obicinuită, normală; că, prin urmare, prejudiciul nu trebuie să fie imputabil propriei noastre culpe, neprevederii sau neexperienței noastre, căci legea penală nu e menită de a ne apăra în contra propriilor noastre greșeli, ci numai în contra fraudelor în față cărora noi rămânem în imposibilitate de a ne apăra (Faustin Hélie, 6me éd., 2209; Garraud, V, 244); că, de aceea, condusă de această idee, jurisprudența admite că, dacă o femeie măritată și luat calitatea de fată majoră sau de văduvă, această împrejurare nu poate constitui o excrocherie, căci o atare declarațiune de capacitate nu 'i de cât o *minciună* ușor de verificat;

Considerând că, așa fiind, nu poate fi considerat ca niște manopere frauduloase faptul inculpatului de a prezenta reclamantului un act de vânzare, în virtutea căruia ș'a însușit calitatea de proprietar al imobilului ipotecat căci reclamantul trebuia să aibă diligență de a cerceta dacă și vânzătorul, tatăl inculpatului, era proprietar; că acest lucru, ce nu cere o inteligență și o experiență neobicinuite, a fost făcut de Societatea Anonimă de Imprumut din localitate, după cum rezultă din depozițiunea martorului I. Cincă, societate care n'a consimțit a primi ipoteca oferită de inculpat, tocmai din cauză că actele de proprietate ale acestui nu erau în regulă; că, prin urmare, o minte normală, o prevedere obicinuită nu putea fi înșelată prin prezentarea unui atare act, și dacă, totuș, reclamantul s'a încrezut și a dat banii, faptul acesta trebuie să 'l impute propriei sale erori, căci registrele tribunalului îi stăteau la dispozițiune spre a verifica cui aparține proprietatea imobilului ipotecat, ceea-ce de altminterlea, reclamantul a și făcut mai târziu. Remiterea banilor a fost determinată, dar, nu de manoperile inculpatului, ci de culpa reclamantului, așa că, din acest punct de vedere, existența delictului de înșălăciune trebuie înlăturată;

Considerând, în fine, că ținând samă de stratul social căruia aparține inculpatul, plutaș, e de admisă că el a fost de bună credință; că, în simplitatea sa, el a putut crede că e în realitate, proprietar, din moment ce posedă un act de vânzare, mai ales că imobilul aparținuse foastei sale soții; că, ceea-ce întărește și mai mult această convingere a tribunalului despre buna credință a inculpatului, sunt și explicațiunile date de acesta la interogatorul ce i s'a luat cu ocaziunea primelor cercetări, explicațiuni necontestate de reclamant și cari ne pun în o vie lumină cât de multă putere pune omul incult pe simplul fapt material al posedării unui act; că, față de toate acestea, rezultă pentru tribunal convingerea că inculpatul n'a lucrat cu intențiunea de a comite un delict, așa că, și din acest punct de vedere, numitul urmează a fi achitat;

Pentru aceste considerante, redactate de d-l judecător de ședință, S. Scriban, tribunalul, în neunire cu concluziunile Ministerului Public, achită, etc.

(ss) S. Scriban, C. Altangiu.

JUDECĂTORIA OGOLULUI TROTUȘ, Județul Bacău

Audiența de la 14 Maii 1902

Gh. Gh. Pavel cu Neculae St. Manea pentru revendicare

Venzări. — Dacă se pot dovedi cu martori. — (Art. 1294, 1295, 1191 C. civ.). — Inceput de dovadă scrisă. — Dacă un act semnat prin punere de deget poate servi ca început de dovadă scrisă. — (art. 1197 C. civ.). — Transacțiune. — Dacă proba cu martori este admisibilă.

Este admisibilă, în limitele prescise pentru a ei administrațiune, proba testimonială, pentru dovedirea unui contract de vânzare.

Un act semnat prin punerea de deget, ne putând fi

considerat ca emanând de la persoana care l'a scris în acel mod, nu poate servi ca început de dovadă în sensul art. 1197 C. civ.

Dispozițiunea din partea finală a art. 1705 C. civ. care prescrie că transacțiunea trebuie a fi constatată prin act scris, neconstituind o formalitate ad solemnitatem ci numai ad probationem, o transacțiune se poate dovedi și prin alte mijloace de drept comun, ca interogator, jurământ, afară de martori.

S'a ascultat d-l avocat P. Ganea din partea reclamantului și d-l avocat P. Fabius din partea pârâtului :

Judecata,

Având în vedere acțiunea înregistrată la No. 12252 din 3 Decembre 901, prin care Gh. Gh. Pavel din Onești, în calitate de fiu și succesor legal al def. s. părinte Gh. Pavel, revindică de la Niculae Șt. Manea din aceeași comună proprietatea unei porțiuni de teren răzășesc în mărime de 18 prăjini, situat pe teritoriul comunei Onești secția Buciumi, la locul numit «Poarta Teșoarei» ;

Având în vedere că prin jurnalul din 15 Ianuarie 1902, s'a admis în cauză efectuarea unei constatări locale care a și avut loc la 22 Aprilie 1902 după cum se constată din procesul-verbal din acea zi ;

Având în vedere că astăzi în instanță reclamantele cere admiterea acțiunii pe baza mărturisirei făcută de pârât la fața locului cu ocaziunea efectuării constatării locale, iar pârâtul recunoscând în audiență deținerea pământului, susține că a convenit cu pârâtul conform unei chitanțe a acestuia din 26 Ianuarie 1902, semnată prin punerea de deget, să îi vândă terenul în litigiu, plătindu-i și prețul convenit ; precum și să stângă acțiunea de față, conchizând, întru cât are un început de dovadă scrisă, la admiterea probei testimoniale spre a dovedi convențiunea de vânzare ce alegă precum și acea de stingerea acțiunii de față, proba pe care a cerut și reclamantul spre a dovedi contrarul ;

Asupra cererii părților de a li se admite proba cu martori spre a face dovada pro și contra despre existența contractului de vânzarea terenului în litigiu ;

Considerând că conf. art. 1294 și 1295 C. civ., contractele de vânzări fiind dintre acele pentru existența cărora legea nu cere proba literală ci numai consimțământul părților (solo consensu) proba testimonială cerută în dovedirea unui atare contract este admisibilă în limitele prescrise de lege pentru a ei administrare ;

Având în vedere că în specie, pârâtul, întru cât prețul vânzării a cărei existența voește a dovedi întreze suma de una sută cincî zeci lei vechi, a cerut proba cu martori în baza art. 1197 C. civ. ca având un început de dovadă scrisă, chitanța semnată de pârât prin punerea de deget, act prezentat judecăței ;

Considerând că conform art. 1197 C. civ., început de dovadă scrisă însemnând ori ce scriptură a aceluia contra căruia s'a format pretențiunea, un act semnat prin punere de deget, neputând fi considerat ca emanând de la persoana care l'a scris în acel mod, nu poate servi ca început de dovadă în sensul citatului articol ;

Că dar cererea de administrarea probei cu martori urmează a se respinge ambelor părți, ca în admisibilă ; Asupra cererii de a dovedi cu martori convențiunea ce ar fi existat între părți pentru stingerea acțiunii de față (transacțiune) ;

Considerând că conform art. 1704 C. civ., transacțiunea e contractul prin care părțile termină un proces început, iar conf. art. 1705 C. civ. că dînsa trebuie să fie constatată prin act scris ;

Considerând că prescripțiunea din partea finală a citatului art. 1705 C. civ. ne constituind o formalitate ad solemnitatem ci numai ad probationem rezultă că, o

transacțiune se poate dovedi și prin alte mijloace de drept comun, ca interogator, jurământ, afară de martori ;

Că dar în specie proba testimonială urmează a fi respinsă ca inadmisibilă ;

Pentru aceste motive respinge, etc.

Judecător (s) Daniel Budu.

BIBLIOGRAFII

A apărut în tipografia ziarului *Curierul Judiciar* :

CODUL DE COMERCIU

cu

NOUA LEGE A FALIMENTELOR

ADNOTATĂ

COPRINZEND SUB FIE-CARE ARTICOL :

I) Trimitere la autori. II) Jurisprudența română. III) Jurisprudența străină. IV) Motive. V) Note explicative și scurte comentarii

de

ION N. CESĂRESCU

și

EM. M. DAN

La finele Codului s'a adăugat: Expunerile de motive din anii 1885, 1899 și 1900, precum și un Index alfabetic

— PREȚUL 6 LEI —

DE VÂNZARE la librăria *Leon Alcalay*, București și la Tipografia și Redacțiunea acestui Ziar, Str. Carol 19, de unde se expediază contra valoare, timbre sau mandat poștal.

A apărut, în editura tipografiei *Curierul Judiciar* :

MIC DICȚIONAR JURIDIC

de

TERMENE

IN MATERIE

Civilă, comercială, penală, etc. cuprinzând și Legea timbrului cât și taxele portărilor

Pentru uzul zilnic al avocaților, magistraților, autorităților și justițiabililor

de

CONST. ȚICU-ȘTEFĂNESCU

Avocat

PREȚUL 3 LEI

DE VÂNZARE la Tipografia și Redacțiunea ziarului «Curierul Judiciar» București, strada Carol 19, de unde se expediază contra valoare : mandat poștal sau timbre.

A apărut vol. VII, partea I, a Comentariilor de drept civil de d-l

DIM. ALEXANDRESCO

Acest volum coprinde materia:

„Teoria Probelor”

De vânzare la autor în Iași, la librăria *Alcalay*, București și la Redacțiunea acestui ziar unde se găsesc și cele-l'alte volume. Se expediază contra valoare.

— PREȚUL 10 LEI —

S'a pus sub presă partea II.